

III

Hulpverlening aan overledenen in hun eerste fase in de onstoffelijke wereld

(visies en inspiraties).

Inleiding

Er is een wezenlijk verschil tussen hulpverlening aan hen die overleden zijn en aan hen die overlevenden zijn. Dat loopt op rampplaatsen vaak door elkaar heen, terwijl het belangrijk is om zowel verzorgers voor overledenen als verzorgers voor overlevenden in te zetten. Dit ook in verband met de urgentievraag van wie het eerst moet worden weggehaald van een plaats van onheil. Het is belangrijk om daar soms in gelijkwaardigheid naar te kijken, want als iemand net overleden is, dan is hij weliswaar dood maar is het ook van belang dat iemand in rust overgaat. Dit hoofdstuk brengt inzichten naar voren hoe je op de plaats van de ramp rust kunt creëren en voorwaarden kunt scheppen, opdat de overledenen in de uren na het overlijden letterlijk kunnen onthechten van hun stoffelijk lichaam en zonder onnodige traumata verder kunnen reizen in de onstoffelijke gebieden. Bij te weinig inzicht in sterven, ben je alleen met de overlevenden bezig en dat is dus niet altijd terecht.

Er zijn meerdere visies over sterven en de periode erna:

- a) Er zijn inspiraties die ervan uitgaan dat er altijd voldoende opvang is op het moment dat iemand overlijdt. Het sterven was vooraf de bedoeling. De ziel heeft hiervoor al instemming gegeven. Het sterven verloopt om die reden bij vele mensen vredig, want het is hun tijd, dus waarom zou je omzien.
- b) Op dit moment zijn er ook doorgevingen dat grote rampen (zoals een aardbeving, tsunami, etc.) onderdeel zijn van een groot kosmisch herstelplan waarbij de visie is dat overledenen direct doorgaan naar de gebieden van het licht.
- c) Wat des ziels is, is niet altijd doorgedrongen tot in de persoonlijkheidsstructuur van iemand, waardoor hij totaal verrast kan zijn omtrent dat wat de ziel altijd al geweten heeft. Dat kan dus inhouden dat wat des ziels is niet altijd menselijk geïncarneerd ervaren is, zodat sterven ook als nood ervaren wordt. Het doet sowieso bij veel mensen letterlijk pijn. Het vraagt om afscheid nemen.
- d) Er zijn ook ervaringen van een overlijden in een vorig leven in een oorlogsgebied. De ervaring deelgenoot geweest te zijn aan niet direct in het licht overgegaan te zijn, het gevoel gehad te hebben langer verbleven te

zijn in die atmosferen, maar ook enigszins zelfs hulpgevend actief geweest te zijn voor derden die daar ook nog waren. Tot er een moment kwam van stilte, overzicht en algemene overkoepelende bezinning, voordat eigenlijk het licht zich helemaal ontsloot en de nieuwe fase aanbrak van echt helemaal opgenomen te zijn in een lichtere gesteldheid.

In de onstoffelijke wereld zijn net zoveel sferen (lichtfrequenties) als er op aarde in mensen actief zijn.

In de onstoffelijke gebieden zijn zoveel sferen, naar gelang hier op aarde de sferen in mensen actief zijn. Bij het letterlijk loslaten van de aarde, word je zoals ik dit ervaar opgenomen in de sfeer van gelijkgestemden. In die zin zou met name hulp aangeboden kunnen worden aan hen, wiens sfeer duisterder is, waardoor deze zielen zich bij traumatisch overlijden heel moeilijk kunnen heroriënteren op een lichtere frequentie. Je kunt ze ondersteunen in hun leerproces om lichtbestendiger te functioneren, zodat de narigheid waar ze uit komen niet onnodig lang resoneert.

Met name mensen zonder een gezonde Ik-ontwikkeling worden bij calamiteiten getraumatiseerd, omdat de omgeving geïnternaliseerd wordt, daar waar het Ik had moeten huizen. Het gevolg is een rond gonzend herbelevingsveld na het overlijden en een niet kunnen onthechten.

Ik (Marieke) heb langdurig gewerkt op uitbreiding van therapieën voor mensen die gemarteld zijn en daardoor getraumatiseerd. Dat werk is nog niet klaar. Er ligt echter al heel veel informatie. Het meest centrale wat ik hierover kan zeggen is, dat er bij mensen die op aarde leven zonder een gezonde Ik-ontwikkeling de grootste trauma's voorkomen als ze gemarteld worden of bij een calamiteit betrokken raken. Als het natuurlijke Ik diffuus is, er geen kernplaatsing van de persoon zelf gaande is (waardoor de ziel geen goede aanhechting heeft gemaakt met de persoonlijkheid structuur), bewerkstelligen verwondingen dat mensen geestelijk kunnen gaan dwalen, zeker na overlijden. Iemand met een gezond Ik-bewustzijn houdt in herinnering dat zijn lichaam gemarteld wordt, maar dat hij meer is dan zijn lichaam. Iemand wiens Ik van nature nog niet geboren is daarentegen, neemt de omgeving in zichzelf op en raakt hierdoor getraumatiseerd. Op het moment van overlijden, is er dan een geïnternaliseerde omgeving actief, waar het Ik had moeten huizen. Dan raakt zo iemand in een rondgonzend herbelevingsveld na het overlijden. Hij kan zich daar niet goed van onthechten, omdat de verbindingen met het Ik niet goed gemaakt zijn. Je dient na het overlijden energetisch haast de ziel weer in verbinding te stellen met de natuurlijke wil, de hogere wil, zodat hij zich kan ontladen van de opgedane ervaringen en er onthechting kan plaatsvinden. Hier ligt volgens mij heel veel cruciale informatie. Als er sprake is van een grote calamiteit en er zijn veel Ik-diffuse mensen aanwezig op zo'n plaats, dan krijg je een

enorm groot lijden, ook in de onstoffelijke sfeer, omdat de normale zielsverbinding niet goed plaatsgevonden heeft. Overal waar zich daarentegen een gezond Ik temidden van een grote calamiteit bevindt, is de kans op een snelle lichtverbinding aanwezig.

Wat voor hulp is er voor de overledenen te verwachten vanuit de onstoffelijke wereld?

Er is veel begeleiding vanuit de onstoffelijke gebieden bij massale sterfte.

Het eerste beeld dat ik oppak is dat er een enorme aanwezigheid is van onstoffelijke begeleiding letterlijk boven de rampplaatsen. Het wonderlijke is dat die aanwezigheid zich wat hoger in de ether bevindt. Zoals ik het energetisch waarneem, is er allerlei onstoffelijke begeleiding actief, haast als een deken hangend zo ongeveer op de hoogte van het midden tussen de wolken en de aarde. Van daaruit is er een gerichte afvaardiging (dus niet iedereen komt naar beneden), die telepathisch in contact staat met de anderen die op dat etherisch niveau wat hoger verblijven. Ik neem waar dat er eerst geestelijke verschijningen rondgaan, die via kleine handelingen, de etherische lichamen van stoffelijke lichamen helpen scheiden. Pas als deze specifieke handeling verricht is, komen er meerdere verschijningen naar beneden, specifiek gericht op de personen die als het ware al een soort voorbehandeling hebben ondergaan.

Het is alsof de eerste groep bestaat uit heel specifieke gekwalificeerde geestelijke gestalten. Zij zijn op een heel zuiver niveau van lotsbestemming en inschatting van de fysieke en geestelijke verbinding, behulpzaam om de laatste draden die nog aan het fysieke lichaam verbonden zijn, versneld los te maken. Het lijkt wel alsof dat zo'n hooggevoelige opdracht is dat daar niet iedereen mee gemoeid is, alsof dat heel specifiek werk is. Als dat gedaan is, dan komt er per persoon gerichte begeleiding naar beneden. Het is alsof er een telepathische overdracht plaatsvindt van degene die het losknipwerk doet en degenen die daarop aangestuurd worden.

Vraag: is het ook zo dat deze verschijningen die dan aangestuurd worden om verder behulpzaam te zijn zich vaak vertolken in verschijningen van eerder overleden dierbaren? Antwoord: Er zit een fase tussen. Dat is zoals ik het bericht krijg. Er zijn (ik noem het maar) aparte gediensstigen die echt behulpzaam zijn met het afscheidingsproces vanuit het fysieke bestaan naar de onstoffelijkheid. Daaromheen worden uiteindelijk de al eerder overleden dierbaren, indien mogelijk, geplaatst om de ander te helpen die doorgang te maken. Dat is niet altijd aan de orde en soms pas in een veel later stadium, namelijk als iemand letterlijk aangekomen is in de onstoffelijke wereld, waar de lichtintentie optimaal actief is. Dus het is persoonsafhankelijk wanneer verschijningen van overleden dierbaren al zichtbaar zijn.

Als een ziel minder makkelijk overgaat, kunnen mensen wat betekenen.

Ik ga nu kijken naar de fases wanneer een ziel minder makkelijk overgaat. Het is pijnlijk en echt heel verdrietig. Ik zie een reeds overledene als het ware aan het fysieke lichaam van een dierbare trekken. Hij weet zich niet gezien, is zich tevens gewaar van de fysieke en de psychische nood van de ander maar kan geen contact maken. Dat is hartverscheurend om te zien, omdat het een heel emotioneel proces is voor de overledene.

De onstoffelijke begeleiders proberen daar contact mee te maken. Maar in die hartverscheurende nood (stel je zo'n situatie zelf maar voor op het moment dat een van je dierbaren onverwacht voor je ogen overlijdt), is het niet makkelijk voor die onstoffelijke begeleiding om dan helemaal door te dringen. Op deze momenten kunnen mensen wat betekenen, want dat is wel iets dat ik geleerd heb in mijn hele werk: de onstoffelijke wereld kan heel veel betekenen, maar bepaalde energieën kunnen ze niet overdragen. Dat dient via de fysieke inwillendheid van iemand anders op aarde. Iemand die bewust daartoe bereid is en dat vanuit een hoge graad van onthechting vrij wil geven. Dus ondanks dat de onstoffelijke wereld een enorme bijdrage kan leveren, zijn ze ook afhankelijk van aardse levende mensen voor een bepaald niveau van werkzaamheden.

De onstoffelijke stervensbegeleiders kunnen het niet alleen bij grote calamiteiten. Er zijn helpers nodig uit de fysieke wereld die zich onstoffelijk kunnen afstemmen op overledenen die hun lichtgesteldheid nog niet voldoende open hebben, waardoor ze nog onbereikbaar zijn voor de onstoffelijke helpers.

Uitleg: de onstoffelijke begeleiders hebben geen fysieke aanwezigheid en hun fysiek herinneringsvermogen is nog minimaal. Ze kunnen wel vanuit inzicht van alles benoemen, maar het letterlijk fysiek ervaringsniveau ontbreekt. Als wij die hier op aarde nog een fysiek ervaringsniveau hebben, vanuit neutraliteit aanwezig zijn of mediteren, dan kunnen we op een fysieker niveau mededogen en aandacht genereren voor degenen die hartverscheurend als overledene lijden op dat moment. Dat wordt directer opgepakt dan hetgeen de onstoffelijke wereld hen kan aanreiken. De begeleiders kunnen pas iets aanreiken op het moment dat een overleden persoon zich lichtgestelder gedraagt, want alleen dan kunnen overledenen de lichtfrequentie van de onstoffelijke stervensbegeleiding herkennen. Als ze echter door het lijden verscheurd zijn, hebben ze die lichtfrequentie in onvoldoende mate open. Dan is de onstoffelijke verbinding met iemand die nog fysiek hier op aarde leeft makkelijker in overdracht.

Het gaat er niet om dat overledenen minder lichtfrequentie zouden hebben, maar ze kunnen er niet bijkomen door het extreme lijden dat zich op dat moment aandient.

Het beeld waar ik nu inzit, is een groot gebied waar rampen plaatsvinden, massale sterfte en veel gewonden. De overledenen bemerken nood bij dierbaren die nog (net) niet gestorven zijn en zien een gigantisch lijden. Dat is een ander type lijden dan wanneer wij rouwen omdat er iemand overleden is. Dit wil ik toch uitdrukkelijk benoemen. Piëteit hebben naar het lijden van je nabestaande is een lichter lijden voor de overledene, dan het lijden wat een net overleden moeder bijvoorbeeld ervaart op het moment dat haar kind daar nog ligt te creperen. De overledene reageert vanuit zielsverbondenheid met iemand op aarde die op dat moment extreem lijdt, dat is de vorm van lijden die ik hier bedoel. Op dit soort momenten is dus blijkbaar aanwezigheid van die mensen (op afstand of dichtbij) ongelooflijk belangrijk, omdat de onstoffelijke wereld net te weinig raakvlak heeft, niet fysiek meer is om nog in voldoende mate in de duisternis van dat lijden binnen te kunnen treden.

Basisprincipes van menselijke onstoffelijke hulp bij overledenen die hartverscheurend lijden: liefdesenergie sturen via een sterk aardingsprincipe, b.v. bekkenlichtfrequenties.

Je kunt het algemeen doen door liefdesenergie te sturen. Dat is een hoop licht. Daar hebben ze in de onstoffelijke wereld ook genoeg van, maar gestuurd vanuit een fysiek niveau is het anders georiënteerd. Dat helpt dus zeker. Het vraagt echter wel om een enorm aardingsprincipe van de mensen die dit doen. Zij moeten namelijk bewust contact durven zoeken met de shockervaring van de overledene en tegelijkertijd zorgen voor een volledige aarding in henzelf van bekken, heupen, benen en voeten.

Als mensen zich werkelijk met hart en ziel richten naar hen die lijden, dan wordt de ander hierdoor wezenlijk erkend. Dit verkort hun lijden.

Wanneer de mensengemeenschap zich bekommert omtrent lijden dat plaatsvindt en die bekommernis is getuigenisvol en wezenlijk bereidwillig zich te verbinden vanuit hart en ziel, dan ontstaat de mogelijkheid, collectief geschapen, dat anderen (zowel levenden als overledenen) die in nood verkeren zich gekend weten op een aards niveau van beperking. Dit weten maakt hen innerlijk rijp zichzelf meer gezien te beseffen en dit besef verkort het lijden.

Anders gezegd: als mensen ver weg of dichtbij zich werkelijk in verbondenheid vanuit hart en ziel richten naar hen die lijden (zowel overlevenden als overledenen), dan wordt door die bewuste verbinding de ander geweten, als het ware erkend. De beweging van collectieve erkenning die daarmee geschapen wordt, maakt dat de individuen daardoor dieper zichzelf kunnen erkennen. Dat verkort lijden. Dat is de boodschap.

In deze tijd waarin wereldburgerschap toeneemt, in de zin dat niemand zich echt kan ontdoen van informatie over zaken die wereldwijd gaande zijn, word je dus ook beproefd om in een wezensechte verbondenheid daarmee te geraken.

De erkenning van elkanders bestaan maakt dat men dieper zichzelf kan leven en dat is rondom processen van sterven van essentieel belang.

Steun de overledene met telepathische communicatie opdat hij zich gewaar kan worden dat hij geen fysieke gesteldheid meer heeft.

Overledenen hebben als het ware geen huid meer, geen fysiek haar meer, geen stofwisseling meer, geen fysieke ogen om mee te kijken, alles is etherisch opgebouwd. Dat realiseren ze zich onvoldoende. Het is net zoals wij hier zitten en onbewust zijn dat we haar op ons hoofd hebben en dat er ogen in ons hoofd zijn.

Dat weten we wel als we eraan denken, maar we zijn ons niet continue van alles honderd procent bewust. Een overledene die de beleving heeft dat hij nog op aarde is, voelt zich fysiek. Het belangrijkste uitgangspunt om contact te leggen met zijn niet-fysiekheid is: met hem telepathisch communiceren via gedachtegangen. Vraag hem bijvoorbeeld: 'Raak dan eens je huid aan, ga je er niet doorheen nu? Kun je je fysieke ogen wel voelen?' Vervolgens voelen ze hun huid en ogen niet! Dat vormt een van de snelste herkenningpunten om een overledene gewaar te laten zijn, dat hij geen fysiek lichaam meer heeft. Zo wordt nog te weinig gecommuniceerd.

Telepathisch contact kan doordringender zijn als de gedachtegangen helder en zuiver geformuleerd worden. Als dat ongewoon voor je is, moet je bij jezelf blijven en het op jouw manier doen.

Het is verstandig om de communicatie met overledenen niet alleenstaand te doen. Het is beter dit te doen vanuit een kring van mensen die op elkaar ingespeeld zijn, elkander bijzonder goed kennen en in een gemeenschappelijke verbinding naar buiten treden. Waar honderden overledenen zijn die zich niet zeker weten omtrent de staat van hun dierbaren en hun onzekerheid bovenmatig prijsgeven, zou dit iemand die bemiddelt in deze contactlegging met overledenen bovenmatig kunnen verlammen. Dus ook al is de gerichtheid zuiver en het weten bijzonder, dan nog is er steun nodig voor degene die dit feitelijk uitvoert. Die dient, indien mogelijk, energetische ondersteuning te verkrijgen door een gemeenschap van mensen, die zich werkelijk verbonden met hem of haar voelen. Vanuit die positie is er veel te verrichten en kan innerlijke kracht goed gehandhaafd blijven in de functie die men uitbeeldt.

Uitgangspunten om een groep overledenen te ondersteunen

Doel: overledenen kunnen zich zo bewust worden van hun nieuwe staat van zijn, zodat ze zich kunnen heroriënteren en hun opgang bevorderd wordt.

- a) *Zacht fluisterend spreken* wordt aangeraden, omdat spreken in die afgestemdheid opmerkzaamheid genereert bij de overledenen zonder dat

er afstoting plaatsvindt. Als je daarentegen schallend zou spreken op een veld met overledenen omdat je denkt dat ze je zo allemaal wel goed zullen verstaan, dan zou dat eerder afkeer genereren. Zacht fluisterend spreken trekt zielen naar je toe, die door het zacht fluisterend spreken aandachtiger luisterend worden. Hun waarnemingsveld is al vergroot. Hun opmerkzaamheid is actief. Juist doordat de intonatie andersoortig is merken ze dat er iets anders gebeurt.

b) Het is belangrijk *zielsgericht te kijken*. Dat is *naar binnen schouwend*. Dus je werpt je blik minder op de lichamelijke overblijfselen. Ook als je er letterlijk bij aanwezig bent, keer je je blik naar binnen. Dat maakt dat je je stevig uitgebalanceerd blijft voelen en aangehaakt aan je eigen kern, je eigen kern van bestaan, je zielenkern.

c) Het is ook belangrijk *instemming te verzoeken van zielen die jouw boodschap direct kunnen verstaan* en daarmee te participeren. Dus je legt je boodschap uit:

'Niet iedereen hier heeft nog een fysiek lichaam, willen jullie eens proberen om je lichaam aan te raken, en voel je nu je huid, of voel je je haren, of gaat je hand er doorheen? Wie kan dit voelen?'

Dit alles leg je heel rustig uit. Je kunt dan ineens een aansluiting voelen met zielen die dat ervaren en die daar niet van in paniek raken. Die zielen kunnen je bondgenoten worden. Zo kun je het langzaam verder opbouwen: 'Kijk eens om je heen! Er zijn bij jullie mensen die zichzelf aanraken en hun handen gaan er doorheen, wat is dat wonderlijk! Kijk er eens naar! En jullie die dat al ervaren hebben, doe dat nog eens voor! Kijk naar elkaar, doe het nog eens.'

(Je moet je eigen taal daarbij vinden.) "Maar wat verbazingwekkend, dat konden we toch nooit."

Dan kom je op de vraag hoe dat nu wel kan ... dus zoek eenvoudige taal, probeer dat voor hen ook visueel aantrekkelijk te maken, zoek en stem af op onstoffelijke bondgenoten die daar niet van in paniek kunnen raken, dus ook als zojuist overledenen een beeldende functie hebben naar de andere overledenen toe, die daar nog onwennig in zijn en bespreek dan dat het grote voordelen heeft.

d) Het is van belang om de *nieuwe zijnstoestand positief te benoemen*. 'Wat fijn, dat je geen beperking meer voelt aan je lichaam.' 'Heb je eigenlijk wel fysieke pijn, of denk je dat je nog pijn hebt want nu je geen lichaam hebt, kun je geen pijn meer hebben.' Dit soort vragen zijn ongelooflijk belangrijk.

- e) Het is niet verkeerd *met de psychische pijn contact te maken, maar pas nádat ze om zich heen gekeken hebben*. Het is belangrijk dat je niet alleen staat als je dat doet. Zorg, indien mogelijk, dat je bescherming hebt van andere mensen om je heen en dat je van tevoren ook al je eigen onstoffelijke begeleiders uitgenodigd hebt om je te steunen. Vervolgens kan je de overledenen vragen te kijken naar hun eigen onstoffelijke begeleiding zodat het allemaal minder persoonsgericht op jou afkomt.
- f) Het is belangrijk om in een *logische volgorde te spreken* en het vanaf de herkenning dat hun lichaam niet meer fysiek is, de goede kant op te duiden.
- g) *Spreek niet zo zeer over nabestaanden, maar over zielsverwanten* als je tegen hen spreekt over hun dierbaren die achterblijven. Dat klinkt anders. Dit is een heel belangrijk gradueel verschil: het geeft een heel andere lading. Zielsverwantschap is tijdloos en niet beperkt. Als ze daar meer over willen ervaren, dan is het heel belangrijk zich te richten naar de lichtwezens die ze zien, omdat die hen alles daarover kunnen aanwijzen. Dan gaat het ook niet allemaal via jou, maar dan wordt datgene waarvan jij de aanvangsvorm neergelegd hebt in het grotere veld met die onstoffelijke wezens verder verdiept. Jij slaat de brug.
- h) *Roep niet onnodig beeldende herinneringen op aan de narigheid die ze fysiek ondergaan hebben vlak voor het overlijden*. Dat zou het voor hen moeilijker maken om weg te gaan. Een voorbeeld hoe het wel kan: 'Er is onverwachts veel rumoer geweest. Er zijn veel onverwachte dingen gebeurd.' Dus je benoemt het in een heel algemene context zonder dat je het in detail benoemt: veel rumoer, onverwachtheid e.d..
- i) Daarna meteen *ingaan op de emotionele nood* daarvan: 'Wat zijn jullie toe aan rust, aan stilte, aan vredigheid, aan zielsverbinding.' Zo krijg je een andere laag. Als je het te feitelijk en te veel in die heroriëntering brengt, schrikt het af. Het liefst willen ze alles heel rooskleurig zien. Door de verschrikking die ze doorgestaan zijn, wordt de polariteit opgeroepen in de psyche: dat is de hang tot een hele vredige staat van bewustzijn. Hier kun je op anticiperen door daar iets over vrij te geven, hun hang naar warmte als het koud is op zo'n slagveld. En de hang naar licht omdat het zo grauw is, of dat het donker is, het is misschien wel nacht daar. Dus probeer in de polariteit te spreken van hun ervaring, dat je daar tegenwicht in aanbiedt, dan krijg je ze geestelijk positief het makkelijkst mee om verbinding te leggen met de potentie van hun nieuwe bestaan.

Als je zelf fysiek aanwezig bent op de plaats van de calamiteit, is het dus

belangrijk om de net overledenen heel subtiel positief zo goed mogelijk van hun vernieuwde identiteit bewust te maken. Wanneer ze deze eigen identiteit op volle kracht ervaren, zijn ze ook bovengemiddeld in staat om te werken met wat er voor hen ligt. Overal waar je daarom de nieuwe identiteit vanuit erkenning bevestigt, neemt lijden af. Dat kun je ter plekke doen, maar ook op afstand.

Wat is er nog meer mogelijk als hulp vanuit de stoffelijke, aardse wereld in de eerste fase van de onstoffelijke status?

Mijn begeleiders geven aan dat bepaalde kennis verzegeld is, dat wil zeggen niet algemeen toegankelijk, omdat de doorsnee luisteraar hiervan het besef van de mogelijkheden niet aankan, noch kan vertegenwoordigen. Ze kunnen alleen maar die kennis vrijgeven die mensen algemener uit kunnen voeren. Degenen die bijzonderder en specifiek (spiritueel) kunnen werken, worden op maat bediend door de onstoffelijke wereld om te verrichten waar de onstoffelijke wereld hen zelf capabel voor acht. Dus ik ben gebonden aan uitspraken die ik algemener uit kan zetten, omdat die meestal goed gaan als mensen ze opvolgen. Dingen die misschien mensen zelf op grond van hun intuïtie ondernemen, zijn op maat gesneden. Dat is een belangrijk begrip dat mensen hun eigen intuïtieve kanaal daarin durven te vertrouwen. Dus ik ga op algemene maat dingen vrijgeven.

Gedachteloos in 'zijn' verkeren voegt zaken toe die in essentie nodig zijn. Het wonderlijke is: ik zie steeds beelden van een plek waar veel gebeurt is, maar waarin al zo'n serene stilte is neergedaald. Waar die stilte zodanig werkzaam is op ieder gebied, dat menselijk geluid zelfs verstorend zou zijn. Als mensen haast gedachteloos zouden kunnen functioneren in 'zijn', dan kunnen ze vanuit de zijsimpuls zaken toevoegen die ondersteunend zijn aan wat daar in essentie nodig is. Echter, mensen die daartoe zijn opgeleid, zijn sporadisch te vinden. Dat is het punt. Omdat dit zelden voorkomt, kun je beter gaan werken aan verbetering van randvoorwaarden om een energie als deze te bewerkstelligen.

Randvoorwaarden om een helende serene stilte op te roepen op de plaats waar de overledenen zich bevinden.

- I *Geurverspreiding* die sereniteit oproept en zuivering teweegbrengt. Indien mogelijk een geur verspreiden in het veld van de slachtoffers die sereniteit oproept en zuivering in doet zetten. Bepaalde aromageuren, essentiële oliën die deze kracht hebben, uit laten waaiëren in de ether boven het veld van de overledenen.
- II *Zuiver en gericht spreken.* Het belang van zuiver en gericht spreken om

in het feitelijke wat je waarneemt, positieve essentiële boodschappen en veranderingen aan te brengen. Deze boodschappen zijn lichtgevoelig en geaard.

- III *Aangepaste kleding waar mogelijk.* Loop daar liefst niet rond in een zwart pak, of te intens fel gekleurde kleding, maar bijvoorbeeld in lila wit, zacht blauw of warm zacht geel. Dus de kleuren zo mogelijk aanpassen om herkenbaar te zijn op de uitstraling van rust, licht en zachte hoop.
- IV *Neuriën:* laten mensen die daar lopen, volstrekt kalm neuriën.
- V *Natuurgeluiden,* die echt natuurlijk van aard zijn zoals die van vogels moeten doorgang krijgen.
- VI *Zangerig spreken* geleidt beter.
- VII *Verfijnde gebaren.* De gebaren dienen verfijnd te zijn, niet fors. Dus ook als lijken gedragen worden, is het een langzaam uitreiken, een langzaam op de baar leggen en een rustig bewegende gang uit het veld van de overledenen en overlevenden.
- VIII *Bloemen verspreiden met de kelken open.*
- IX *Geurende takken neerleggen.* Leg geurende takken neer die ook bij verder afsterven nog enige tijd blijven nageuren.
- X *Vers water sprenkelen op geronnen bloed.* Het is alsof op geronnen bloed vers water gesprenkeld mag worden, omdat dat een (soort) verlichting geeft.
- XI *Heilige spreuken zingen* of telepathisch vrijgeven. Het kan helpend zijn, mits zorgvuldig afgestemd, heilige spreuken gezongen of telepathisch vrij te geven die te maken hebben met een rustige overgang van de ziel. Bijvoorbeeld teksten over de eeuwigdurende liefde en het immer weer her-ontmoeten van je zielsverwanten.
- XII *Jachtigheid vermijden.* Jachtigheid dient vermeden te worden als men ervan overtuigd is dat het overlijden plaatsgevonden heeft. Als mensen in het paniekgevoel blijven van: ik moet nog redden, dan is hun handeling te weinig in balans en verstoort dat de opgang van de overledene. Dus het is niet functioneel meer om snel iets te doen.

Als dit alles geschiedt door mensen, dan wordt er een sfeer gecreëerd van maximale verhoging van werkzaamheid van de onstoffelijke wereld die daar ter plekke al werkzaam is.

In het geval er sprake is van ruwe motorgeluiden, schreeuwend stemgeluid, kleding die donker en afschrikwekkend is, hoekige gebaren of echo-klanken via luidsprekers, dan kan dat allemaal heel verstorend werken voor de zielsopgang van de overledene. De vrijgegeven praktische kennis hoe je er mee overweg kan gaan, maakt dat er bovengemiddeld verlichting plaatsvindt.

Zijn symbolen in dit verband behulpzaam?

Het voelt alsof het niet nodig is. Je moet al heel goed bekend zijn met de symbolen om ze te verstaan, wil je ze in je niet-fysieke staat direct begrijpen en gevoelsmatig je daar mee verbinden. Als het voor de ander onbekend overkomt, werkt het niet, dan dien je het te laten.

Overal echter waar je de beleving van zuiverheid en schoonheid aanreikt, steunt dit wel de sfeer om deze te verbeteren. Dus draag het voor jezelf als ondersteuning, maar niet als belering naar de ander. Als het symbool jou bekrachtigt, laat het er zijn, maar doe het voor jezelf.

Het is een hele gevoelige kwestie. Ik zie het beeld van iemand die een kruis draagt in een omgeving van allemaal mensen die daarvoor Christelijk gelovig waren. Sommigen van hen hebben echter tijdens de catastrofe hun geloof letterlijk verloren. Dan kan het zelfs een tegengevoel oproepen. Wellicht is het een enkeling tot steun, maar die heeft het al verinnerlijkt. Het ligt heel subtiel gevoelig. Het is niet iets als ik me er energetisch op afstem, waarop een volstrekt 'ja' het antwoord is. Daarom moet het met terughouding beleden worden. Het is voor jezelf.

Er is net gesproken over zangerig spreken en neuriën en heilige spreuken zingen. Het is net als met een geloofsbelijdenis, spreken en spreuken kunnen gekleurd zijn en aan voor- en afkeuren onderhevig zijn. Met name het woordeloze neuriën, heeft het sterkste effect. Het is wat anders als je vader of een andere dierbare overlijdt: je weet van welk lied ze ontzettend hielden. Ga dan volstrekt je gang. Bij vreemden waarvan je hun beleving rondom muziek niet kent, dien je het meest neutrale aan te bieden. Of het moet zijn dat de klanken van bepaalde muziekinstrumenten, waaronder bijvoorbeeld viool of bepaalde harpspelen zo'n opbeurend vermogen hebben dat je ze meeneemt.